

หนังสือที่ ๓

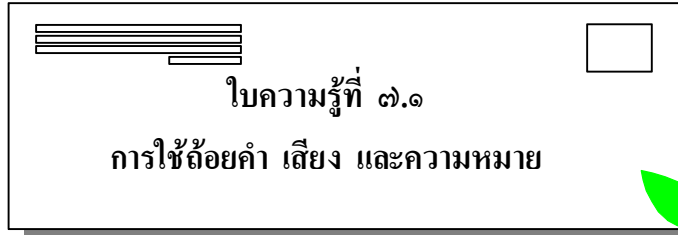
เรื่องเพราะเหมาะสมัย

"อันอัชฌาตาทอนันต์

กินสินทรัพย์

แต่สมปากทอนันต์ผู้หาย"

การใช้ถ้อยคำ

๑. คำนามที่ใช้เรื่องชื่อพืช สัตว์ บางอย่างเกิดจากการประสมคำ เช่น
บานชื่น บานบุรี บานเช้าบานเย็น นางเข้มน นางรำ นางอาย
๒. กลุ่มคำที่ทำหน้าที่เหมือนคำนาม
ข้าวตอกคอกไม้ ข้าวปลาอาหาร งูเงี้ยวเขี้ยวขอ ตับไตไส้พุง ภูตผีปีศาจ ตัว
ตายตัวแทน ปากหอยปากปู ลูกผีลูกคน
๓. จำนวนคำที่เป็นคำกริยา
กระโดดโลดเต้น เก็บหอมรอมริบ ฉกชิงวิ่งราว ตีฆ้องร้องป่าว
๔. การใช้คำไวพจน์
ไวพจน์ คือ คำที่มีความหมายเดียว แต่มีคำใช้หลายคำ เช่น คำที่แปลว่างาม
ในบทร้อยกรอง

"อ้อรุณแอร่มระเรื่อรุจี
ประดุมโนภิมรติ ณ แกรัก
แสงอรุณวิโรจน์นภาประจักษ์
แฉล้มเฉลา และ ไศภินัก นะฉันไค
หญิงและชาย ณ ยามระตือททัย
สว่าง ณ กลางกมลละไม ก็ฉนั้นนั้น"

(จาก *มัทนะพาธา พระราชนิพนธ์ พระบาทสมเด็จพระ
มงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว*)

ความหมาย

ความหมาย คือ ความคิดสำคัญที่มีอยู่ในถ้อยคำ

๑. ความหมายในสาร

"เมื่อนั้น เทพไทอุบถัมภ์นำชก นางเห็นรูปสุวรรณอยู่ชั้นใน ใครใครไม่เห็นรูปทรง	รจนานารีมีศักดิ์ นงลักษณ์ดูเงาะเงาะจง เอารูปเงาะสามไว้ให้คนหลง พระเป็นทองทั้งองค์อร่ามตา"
--	--

**(จากบทละครเรื่องสังข์ทอง พระราชนิพนธ์
พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย)**

รูปสุวรรณ	=	รูปทอง
รูปเงาะ	=	ความขี้ริ้ว

แปลได้ว่า "คุณงามความดีที่ซ่อนอยู่ได้รูปร่างหน้าตาขี้ริ้ว"

๒. ความหมายในกวีโวหาร

"ภพนี้มีไขเหล่าหงส์ทอง กาที่เจ้าของครอง เมาสम्मติจองทอง แล้งน้ำมิตรโลกม้วย	เดียวเลย ร่วมด้วย หินชาติ หมดสิ้นสุขสานต์
---	--

(จากบทกวีนิพนธ์ ของ อังคาร กัลยาณพงศ์)

หงส์ทอง	=	บุคคลผู้สูงศักดิ์ มีฐานะดีในสังคม
กา	=	บุคคลธรรมดา

การใช้เสียง

๑. เสียงวรรณยุกต์ มีการเล่นเสียง ทำให้เกิดความงาม

สลัดไตโตสลัดน้อง	แหงนอน ไพรฤา
เพราะเพื่อมาราญรอน	เคิกไซร์
สละสละสมร	เสมอชื่อ ไม่นา
นิกะกำนามไม้	<u>แม่นแม่น</u> ทรวงเรียน
ค่านึงนุชนาญเนื้อ	นวลสมร
แม่นแม่มาจักวอน	พีชี
จักบอกแก่บังอร	ออกชื่อ เฌอนา
เรียมจักแะนั่นนี้	<u>โน่นโน่น</u> แนวพนม

(จากลิลิตตะเลงพ่าย)

๒.๑ สัมผัสสระ เช่น

เข้าทางตรอก ออกทางประตู, คางคกขึ้นวอ แมลงปอไล่ตุงตุง
บัวไม่ให้ช้ำ น้ำไม่ให้ขุ่น

"เจ้าร่างน้อยนอนนิ่งบนเตียงต่ำ
คมขางามแจ่มแจ่มใส
คิ้วคางบางอ่อนอ่อนละไม
รอยไรเรียบรับระดับดี"

(จากขุนช้างขุนแผน)

๒.๒ สัมผัสอักษร เช่น

ชายชาญชายชาติเชื้อ	เริงชาญ
สู้ศึกสุดศึกสาร	ส่งสร้าง
ราวรามรุกแรงราญ	รอนราพนธ์
เกริกเกียรติไกรกีก้อง	ก่อกูกรุงไกร

(จาก พระราชนิพนธ์ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว)

ใบความรู้ที่ ๓.๒
การเรียงร้อยถ้อยคำ

ศิลปะการประพันธ์

๑. การสรรคำใช้

๑.๑ เลือกคำให้เหมาะสม

มากหมอมากความ ผู้สูงศักดิ์ อาหารเลิศรส

๑.๒ เรียงคำสลับที่ ความหมายเปลี่ยนไป เช่น

ใครให้มารับ มารับให้ใคร ให้ใครมารับ รับมาให้ใคร

๑.๓ เรียงคำให้ได้ดุลของเสียงและความหมาย เช่น

น้ำพึ่งเรือเสื่อพึ่งป่า หวานเป็นลมขมเป็นยา

๑.๔ การใช้คำคู่กันมาเน้น เช่น

งานนี้ยิ่งทำเสร็จเร็วเท่าไร ก็ยิ่งดีเท่านั้น

๒. การเรียบเรียงถ้อยคำแบบร้อยกรอง

๒.๑ ใช้ถ้อยคำทำให้เกิดความรู้สึก และนึกเห็นภาพได้ตามจินตนาการของกวี เช่น

“เค็ดฝักห้กรากกระชากจุด เผลาะผลุดรากลื้อยอะ

ล่อนจ้อน

ขุนแผนปล้อนปลอกเหง้าดูขาวอน ว่าวอนลงกินเถิดน้องรัก”

๒.๒ ใช้ถ้อยคำที่มีเสียงและจังหวะคู่ดนตรี

กลบทกบเต็นสามตอน

“ไช้การชาญกอบชอบกิจ	เฟ่งมองผองมิตรพิศหมาย
ซ้อกล่าวข่าวกล้าคำกลาย	หมื่อนแทนแม่นทนายหมายที
ตริงตรงจองตรงแจ้ง	เอื้องหน่ายย้ายแห่งแยังหนี
หลีกเดาเลาคว่นล้วนดี	ท่าหมางทางมีที่มา
คำร้อนซ้อนแรงแข่งรู้	เพื่อนหูผู้หาญพาลหา

เช่นเพื่อเชื่อพักชักรา

น้อยอับนับอ้าน่าอาย”

(จากกลบทสุภายิต)

๒.๓ เสนอสารที่ให้ความคิดอันลึกซึ้ง ให้อ้อสังเกตเกี่ยวกับธรรมชาติ และ
นำมา

เปรียบเทียบกับพฤติกรรมของมนุษย์ เช่น

“ก้านบัวบอกลึกลง

ชลธาร

มารยาทต่อสันดาน

ชาติเชื้อ

โศกฉลาดเพราะคำขาน

ควรทราบ

ห่อมหญาให้ยวแห่งเรือ

บอกร้ายแสดงคืน”

(จากโครงโลกนิตี พระนิพนธ์สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาเดชาดิ

ศร)

๒.๔ ใช้ถ้อยคำบรรยาย หรือพรรณนาที่ทำให้เกิดความสะเทือนอารมณ์

ทั้งหนาวลมหนาวพรมน้ำค้างพราว

ไไหนจะหนาวซากผาศิลายืน

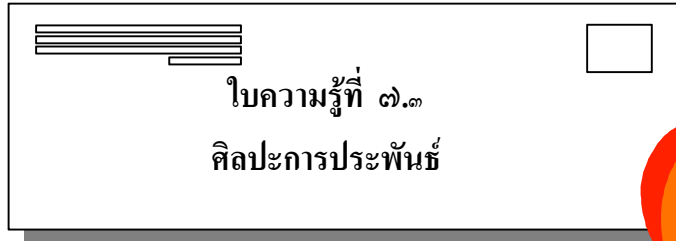
ไอหนาวอื่นพอชื่นอารมณ์ได้

แต่หนาวใจยากแค้นนี้แสนเจ็บญ

ทั้งหนาวนอนไกลนุชสุขจะเย็น

ใครจะเป็นเหมือนหนึ่งข้าจะว่าจริง

(จากนิราศพระบาท สุนทรภู่)

ศิลปะการประพันธ์

๑. การสรรคำใช้

๑.๑ เลือกคำให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องและตัวละคร

“กิริตังได้สดับมา ยังมีกระทาชายนายหนึ่ง เดินทางร่อนเร่
กระเซอะกระเซิงเข้าไปในเมือง ตะแกตื่นตาตื่นใจ ในความงามของเมืองหลวง
เป็นอันมาก”

(จากนิทานประกอบความเรียงเรื่องเพียง ๓ คำ ของปณิธาน)

คำที่ขีดเส้นใต้เหมาะกับเรื่องนิทาน

“อันนารีที่เป็นสาวพวกชาวบ้าน
ฉิบกระดานดิ้อตะกร้าเที่ยวหาหอย
ดูแคล้วคล่องล่องแล่นแฉลบลอย
เอาขาห้อยทำเป็นหางไปกลางเลน”

(จากนิราศเมืองแกลง ของสุนทรภู่)

คำที่ขีดเส้นใต้ เป็นคำที่เลือกมาใช้ให้เหมาะกับสภาพความเป็นอยู่ของ
ชาวประมงที่เป็นหญิงสาว

๑.๒ การเลือกคำโดยฟังเสียงเสียงของคำ

๑.๒.๑ การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ เช่น

<u>กรีนกรีน</u> ไขฟ้าร้อง	เรียมกรวญ
<u>หึ่งหึ่ง</u> ไข่มหวน	ฟ้าให้
ฝนตกไข่มหวน	ที่ทอด ใจนา
ร้อนไข่มหวนไฟไหม้	ฟ้าร้อนกลกาม

(จากตำนานศรีปราชญ์ ของ พระปรีดิฯธรรมชาดา)

“ <u>ไฟช่อ</u> <u>อ้อเอียด</u> เบียดออก	ลมลอดไล่เลียเร็วไฟ
<u>ออกแอดออกแอด</u> ยอดไกว	แพใบใสน้ำล้าคลอง

(จากคำหยาด ของ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์)

๑.๒.๒ การใช้คำเลียนเสียงต่าง ๆ

“ <u>บดเคี้ยว</u> คัง <u>ห่าง</u> <u>ห่าง</u> วังเวงแว่ว	สะดุ้งแล้วเหลียวแลชะเง้อหา
เห็นโยคี <u>ซึ่</u> ซึ่ <u>ฟุ้ง</u> ออกมา	ประครองพาขึ้นไปจนบนบรรพต”
	(จากพระอภัยมณี ของสุนทรภู่)

“ <u>ต้อย</u> ตะริด <u>ตืด</u> เจ้า <u>พื่อ</u> เอ๋ย	จะละเลยเร็วร้อนไปนอนไหน
<u>เอื้อเอื้อ</u> สร้อยฟ้า <u>สุมา</u> ลัย	แมนเด็ดได้แล้วไม่ร้างให้ห่างเชย”
	(จากพระอภัยมณี ของสุนทรภู่)

๑.๒.๓ การเล่นคำ

เป็นการนำเอาคำพ้องรูป หรือพ้องมาเรียบเรียงร้อยกรองเข้าด้วยกัน ทำให้เกิดเสียงไพเราะ ทำให้เกิดความสะเทือนอารมณ์ เป็นการเพิ่มความงามทางภาษา

ก.	<u>ลาง</u> ลิ่ง <u>ไต่</u> กึ่ง <u>ลาง</u> ลิ่ง <u>ไขว่</u>	<u>ลาง</u> ลิ่ง <u>วิ้ง</u> ไต่ <u>กัณ</u> วุ่น <u>วิ้ง</u>
	<u>ลาง</u> ลิ่ง <u>ชิง</u> ค่าง <u>ขึ้น</u> ลางลิ่ง	<u>กา</u> หลง <u>ลง</u> กึ่ง <u>กา</u> หลง <u>ลง</u>
	<u>เพ</u> กา <u>กา</u> เกาะ <u>ทุก</u> กึ่ง <u>ก้าน</u>	<u>กร</u> รณ <u>การ</u> ก้าง <u>กัน</u> ชม <u>หลง</u>
	<u>มัด</u> กา <u>กา</u> กวน <u>ล้วน</u> กา <u>ดง</u>	<u>กา</u> ฝาก <u>กา</u> ลง <u>ทำ</u> ร้าง <u>กา</u>

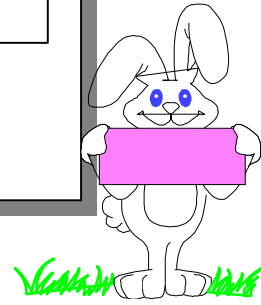
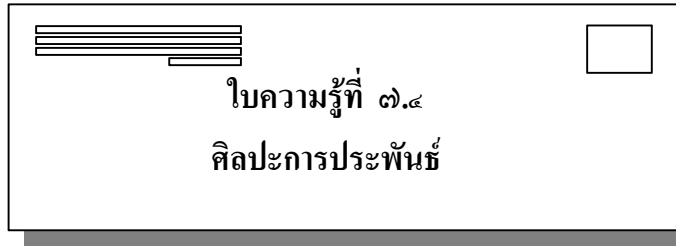
(จากขุนช้างขุนแผน)

ข. รอนรอนอ่อนสุรียาไอ้อ อัสดง
เรื้อยเรื้อยลับเมรุลง คำแล้ว
 รอนรอนจิตจำนง นุชพี เพียงแม่
เรื้อยเรื้อยเรียมคอยแก้ว คลับคล้ายเรียมเหลียว
 (จากกาพย์เห่เรือ)

ให้สังเกต รอนรอน เรื้อยเรื้อย ซึ่งมีความหมายต่างกันในแต่ละบท

๑.๒.๔ การใช้คำอักษาส คือ การซ้ำเสียงเข้าไปหน้าคำ เช่น

ริก	เป็น	ระริก
ยืม	เป็น	ยะยืม
รี	เป็น	ระรี
ยุ่ง	เป็น	ยะยุ่ง

การใช้โวหารภาพพจน์

โวหารภาพพจน์ หมายถึง ถ้อยคำที่เรียบเรียงโดยไม่กล่าวอย่างตรงไปตรงมาให้ผู้อ่านเข้าใจ และเกิดความรู้สึกประทับใจยิ่งกว่าการใช้คำบอกเล่าธรรมดา

ตัวอย่างการใช้โวหารภาพพจน์

๑. วิธีอุปมาอุปไมย

เป็นการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งว่าเหมือนอีกสิ่งหนึ่ง มีคำที่มีความหมายอย่างเดียวกับคำว่า “เหมือน” ปรากฏอยู่ด้วย ได้แก่คำว่า เปรียบเหมือน เสมือน ดุจ ดัง ปูน เพียง ราว ดังตัวอย่าง

“เสร็จเสวยสวรรคตอ้อ ไอศูรย์ สรวงฤา
เย็นพระยศปูนเดือน เล่นฟ้า”

“คุณแม่หนาหนักเพียง พสุธา
คุณบิดรดุจอา- กาศกว้าง
คุณพี่ฟ้างศิขรา เมรุมาศ
คุณพระอาจารย์อ้อ อาจสู้อาศร”

“ดอกไม้ข่อยมีหลายลำดับ คือ ตุม แยม บาน และร่วงหล่น ดูก่อนกุมารและกุมารีทั้งหลาย ชีวิตก็เปรียบเหมือนดอกไม้ข่อยนั้น ผู้ใคร่ผู้ขี้เป็นบัณฑิต”

(จากนันทะ-ปราบดี ของ สุชีพ ปัญญานุภาพ)

๒. วิธีอุปลักษณ์

การเปรียบเทียบหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง ไม่มีคำว่าเหมือนปรากฏอยู่ เป็นการเปรียบเทียบโดยตรงว่าสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่ง ดังตัวอย่าง

“พ่อตายคือนักรัก หายหัก
แม่คือคัจจรถจักร จากด้วย...”

(จากโคลงโลกนิติ)

“ราชาคือราชน้อม ในสัจย์
อำมาตย์คือเป็นบรรทัด ถ่องแท้...”

(จากโคลงโลกนิติ)

๓. วิธีบุคลาธิษฐาน

การเปรียบเทียบโดยสมมติสิ่งต่าง ๆ ให้มีกิริยาอาการเหมือนมนุษย์
ดังตัวอย่าง

“น้ำเซาะหินรินรินหลากไหล ไม่หลับเลยชั่วฟ้าดินหาย
สรรพสัตว์พ้อพ่นก็วอดวาย สลายซากเป็นกากผงธุลี”

(จากถำนำฎกระติง ของ อังคาร กัลยาณพงศ์)

๔. การใช้สัญลักษณ์หรือสิ่งแทน

เป็นการใช้สิ่งหนึ่งแทนอีกสิ่งหนึ่ง ดังตัวอย่าง

“เจ้าเป็น <u>บัว</u> ตัวพี่เป็น <u>กุมรา</u> เชยผกาโกศุมประทุมทอง
บัว หมายถึง ผู้หญิง
กุมรา หมายถึง ผู้ชาย
สีข้าว หมายถึง ความบริสุทธิ์
ดาวเรือง หมายถึง ความเจริญรุ่งเรือง
นกขมิ้น หมายถึง คนร่อนเร่พเนจร
ระฆัง หมายถึง เกียรติยศชื่อเสียง

๕. อธิพจน์

การกล่าวเกินจริง ทำให้เกิดความแปลกใหม่ และเรียก้องความสนใจ เช่น

“เรียมรำน้าเนตรท้วม	ถึงพรหม
พาหมุ่สัวจ้อมจม	ชีพม้วย
พระสุเมรุเปื่อยเป็นตม	ทบท่าว ลงนา
หากกนิษฐพรหมช่วย	ชีพไว้จึ่งคง”

(จากตำนานศรีปราชญ์)

๖. การกล่าวน้อยแต่กินความมาก

เป็นการกล่าวอย่างกระชับ เจาจะจงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่มีเจตนาจะให้สื่อความหมายกว้างออกไป ตัวอย่าง

“รักกันอยู่ขอบฟ้า	เขาเขียว
เสมือนอยู่หอแห่งเดียว	ร่วมห้อง
ซังกันบ่แลเหลียว	ตาต่อ กันนา
เหมือนขอบฟ้ามาป้อง	ป่าไม้มาบัง”

แลเหลียว หมายถึง การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างกว้างขวาง

วัตถุประสงค์ เพื่อประเมินพัฒนาการด้านการเรียนรู้ ความงามในภาษาไทย
จุดประสงค์การเรียนรู้ อธิบายการใช้ถ้อยคำ และความหมายที่ทำให้ภาษามีความไพเราะได้
คำชี้แจง จงเติมคำลงในช่องว่างต่อไปนี้ให้ได้ใจความสมบูรณ์

๑. ความงามในภาษาไทยเกิดจากองค์ประกอบดังนี้

.....
.....
.....

๒. คำประสมที่เป็นชื่อของสิ่งต่อไปนี้ บอกมาอย่างละ ๓ ชื่อ

๒.๑ สัตว์.....

๒.๒ พืช.....

๓. จำนวนคำที่เป็นกริยา บอกมา ๓ จำนวน

.....
.....
.....

๔. ไวยากรณ์ของคำต่อไปนี้

๔.๑ น้ำ.....

๔.๒ ผู้หญิง.....

๔.๓ พื้นดิน.....

๕. จำนวนคำที่มีเสียงสัมผัสสระ บอกมา ๓ จำนวน

.....
.....
.....

๖. คำที่เรียงคำขยายไว้หน้าคำหลัก บอกมา ๓ คำ

.....

.....
.....
๑. จงเรียงคำต่อไปนี้สับที่กัน ๓ คำนวน "นกเขาธูถิง"

.....
.....
.....
๒. "บึงบัวตุมตุมตุม กลางตม" เป็นความงามจากการ

.....
.....
.....
๓. คำนวนคำที่มีเสียงสัมผัสอักษร บอกรมา ๓ คำนวน

.....
.....
.....
๑๐. จกขกตัวอย่างคำอฬภาส มา ๓ คำ

วัตถุประสงค์ เพื่อประเมินพัฒนาการด้านการเรียนรู้ และความงามในภาษาไทย

จุดประสงค์การเรียนรู้ วิเคราะห์ความงามจากศิลปะของการประพันธ์ประเภทต่าง ๆ และ
แสดงความคิดเห็นเชิงวิจารณ์เกี่ยวกับความงามในร้อยแก้วได้

คำชี้แจง ให้นักเรียนพิจารณาคำประพันธ์ต่อไปนี้แล้วปฏิบัติตามหัวข้อต่อไปนี้

๑. ถอดคำประพันธ์เป็นร้อยแก้ว

๒. บอกวิธีการที่กวีใช้ประพันธ์ ทำให้เกิดความงาม

๑) สามพจนสามพ้องคู่	เพ็ญพิสาข์
สามภพสามพบสภา	วะพร้อม
คือสามพระคุณา	เนื่องเนื่อง
สารุสะนอบน้อม	แน่วแน่นมโนใน

(จากชักม้าชมเมือง ของเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์)

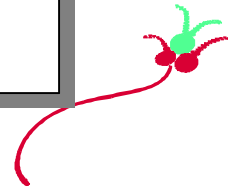
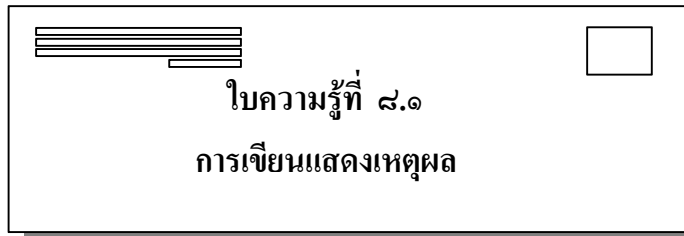
๒) ชุนมารเพลงร่างเงื่อม	ชะง่อนเขา
ทอดร่างต่างเขื่อนเนา	ที่นั่น
กำยำใหญ่ยิ่งเงา	เขื่อนพงาด
น้ำเหือดแห้งแล้งกัน	ขอดเกลี้ยงกระหาย

(จากชักม้าชมเมือง ของเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์)

๓) พระแสงเดชผันผาย	กุมแสงกรายกรนาค	บุรยาตรอย่างไกรสร
จากศิขรคูหา	ลีลาขึงวังราช	

(จากลิลิตตะเลงพ่าย)

๔) อ้าไทภูธรเรศหล้า	แหล่งตะเลง โลกฤา
เผยพระยศอินเอย	ข่านแกลั่ว
สิบทิศทั่วลือละเวง	หวันเดช ท่านนา
ไปเริ่มรอรุทธิ์แผ้ว	เผือกกล้าแกลนหนี

ความหมายของคำว่าเหตุผล

หมายถึง ความคิดอันเป็นหลักทั่วไป กฎเกณฑ์ รวมทั้งข้อเท็จจริงที่สนับสนุน

ข้อสรุป ข้อวินิจฉัย ข้อตัดสินใจหรือข้อยุติ เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

โครงสร้างของการแสดงเหตุผล

๑. ตัวเหตุผลของการแสดงเหตุผล

๒. ข้อสรุป

ข้อควรสังเกตของการแสดงเหตุผล

๑. ใช้สำนวนที่จำเป็นบางคำ เช่น จึง, เพราะ, ดังนั้น...จึง, เพราะว่า, เพราะฉะนั้น

,
เพราะ...จึง, โดยที่...จึง, เมื่อ...จึง

๒. บางครั้งไม่ต้องใช้สำนวน แต่เรียบเรียงข้อความโดยวางส่วนที่เป็นเหตุผล หรือ ส่วนที่เป็นข้อสรุปไว้ให้เหมาะสม

๓. ใช้กลุ่มคำเรียงกัน เพื่อบ่งชี้ถึงเหตุผลและข้อสรุปโดยชัดเจนลงไป

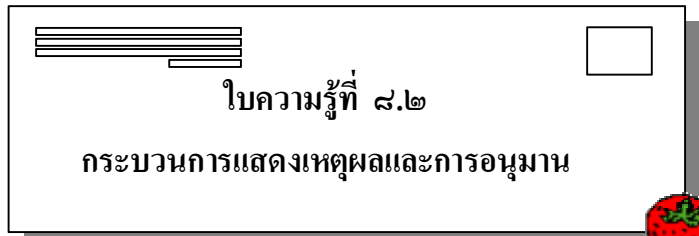
๔. แยกเหตุผลเป็นข้อ ๆ ในกรณีที่มีเหตุผลสนับสนุนมาก เพื่อเพิ่มน้ำหนักให้แก่ ข้อสรุปของตนเอง

ตัวอย่างการแสดงเหตุผล

การเพิ่มผลผลิต และการเพิ่มสินค้าออก ยังอยู่ในวิสัยและความสามารถที่พึงจะ

กระทำได้ ดังนั้น การส่งเสริมสินค้าออก จึงต้องเริ่มต้นพิจารณาจากการเพิ่มผลผลิต

ภายในประเทศของเราเองเป็นสำคัญ

กระบวนการแสดงเหตุผล

แบ่งได้ ๒ ประเภท คือ

๑. วิธีนิรนัย คือ การแสดงเหตุผลจากส่วนรวมไปหาส่วนย่อย
๒. วิธีอุปนัย คือ การแสดงเหตุผลจากส่วนย่อยไปหาส่วนรวม

การอนุมาน

คือ กระบวนการคิดในการหาข้อสรุปจากเหตุผลที่มีอยู่ การอนุมาน มี ๒ ประเภท

๑. การอนุมานด้วยวิธีนิรนัย
๒. การอนุมานด้วยวิธีอุปนัย

การอนุมานโดยพิจารณาสาเหตุและผลลัพธ์ที่สัมพันธ์กัน

การอนุมานโดยวิธีนี้ จัดเป็นการอนุมานแบบวิธีอุปนัย เพราะข้อสรุปที่ได้ อาจไม่ใช่ข้อสรุปที่แท้จริงเสมอไป ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขต่าง ๆ อีกมากมาย แบ่งเป็น ๓ ประเภท ดังนี้

๑. การอนุมานจากสาเหตุไปหาผลลัพธ์
๒. การอนุมานจากผลลัพธ์ไปหาสาเหตุ
๓. การอนุมานจากผลลัพธ์ไปหาผลลัพธ์

ใบงานที่ ๘.๑

- วัตถุประสงค์** เพื่อประเมินพัฒนาการด้านการแสดงเหตุผล
- จุดประสงค์การเรียนรู้** แสดงเหตุผลโดยใช้ภาษา และเรียบเรียงข้อความได้อย่างรัดกุม ถูกต้องในการแสดงเหตุผลและข้อสรุป
- คำชี้แจง** จงเขียนเหตุผลสนับสนุนข้อความต่อไปนี้ แต่ละข้อให้เขียนเหตุผลสนับสนุนอย่างน้อย ๓ ประการ

๑. ชายไทยทุกคนต้องรับราชการทหาร

.....

.....

.....

๒. โรงเรียนมัธยมศึกษาทุกแห่งควรจัดให้มีชมรมภาษาไทยขึ้น

.....

.....

.....

๓. การเดินทางท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดประโยชน์ยิ่ง

.....

.....

.....

๔. การยิงนกตกปลาเพื่อความสนุกสนานควรเลิกเสีย

.....

.....

.....

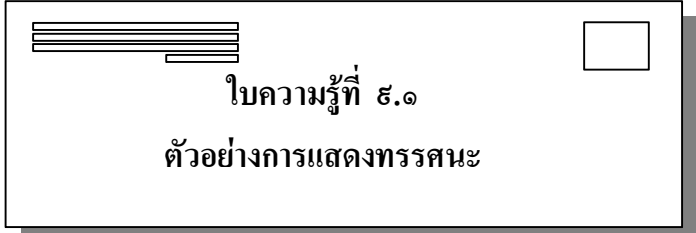
๕. นักเรียนควรบำเพ็ญประโยชน์แก่ชุมชนตามกำลังความสามารถของตน

.....

.....

.....

.....

ความเหมาะสมของงานบวชนาคตามภาวะการณ์ปัจจุบัน

งานบวชนาคเป็นงานบุญงานกุศลอย่างหนึ่ง ที่พุทธศาสนิกชนในประเทศไทยได้ปฏิบัติสืบต่อกันมาเป็นเวลาช้านานแล้ว ส่วนใหญ่ก่อนวันบวช เจ้าภาพมักจัดงานรื่นเริงเลี้ยงดูกันเอิกเกริก เพื่อแสดงความยินดีต่อผู้ตัดสินใจบรรพชาอุปสมบทนั้น ในงานกินเลี้ยงมักจะหนีไม่พ้นการเสพสุรายาเมา และบางรายถึงกับดื่มสัตว์เลี้ยวเพื่อนำเนื้อมาประกอบเป็นอาหารเลี้ยงดูกันอย่างชานานใหญ่ เจ้าภาพและเจ้านาคที่มีญาติมิตรมาก ก็มักจะบอกกล่าวไปยังบุคคลเหล่านั้นให้มาร่วมงานโดยพร้อมเพรียงกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ในการบวชนาคแต่ละครั้งจะหมดเปลืองเงินทองไปจำนวนมิใช่น้อยเลย ที่ร้ายยิ่งกว่านั้น บางรายถึงกับไปกู้หนี้ยืมสินมาใช้ในการบวช แม้เมื่อสีกลาเพศแล้วยังใช้หนี้ไม่หมดก็มี สิ่งเหล่านี้แสดงถึงวิถีชีวิตของคนในสังคมไทยที่น่านิยมน่าจะแก้ไขเสีย หันมาพิจารณาว่าจุดประสงค์ของการบวชนาคที่แท้จริงคืออะไรกันแน่ พระพุทธศาสนานั้นให้บุคคลมีชีวิตอยู่อย่างประหยัดมัธยัสถ์ รู้จักประมาณในกิจการน้อยใหญ่ทั้งปวง การเป็นหนี้สินเขานั่นก็มีพุทธภาษิตกล่าวไว้ อธิมา ทานํ ทุกขํ โลกํ แปลความว่า การเป็นหนี้เป็นทุกข์ในโลก

จึงเห็นสมควรโดยแท้ที่พุทธศาสนิกชนทั่วไปจะได้แลเห็นถึงความไร้สาระอันผิดเพี้ยนไปจากจุดประสงค์ที่แท้จริงของพระพุทธศาสนา แล้วระงับความฟุ่มเฟือยเช่นที่กล่าวมานั้นเสีย หันมาสู่ความประหยัดและความรู้จักประมาณ น้อมนำใจเข้าสู่พิธีบวชด้วยสติและปัญญาให้ถูกต้องแท้จริงตามคำสอนของพระพุทธศาสนา

ใบงานที่ ๕.๑

วัตถุประสงค์ เพื่อประเมินพัฒนาการด้านการเรียนรู้และเข้าใจการพูด เขียนแสดง
วรรณคดี

จุดประสงค์การเรียนรู้ แสดงวรรณคดีตามหัวข้อที่กำหนดได้

คำชี้แจง จงแสดงวรรณคดีตามหัวข้อต่อไปนี้ ๑ เรื่อง ความยาว ๑ - ๒
หน้ากระดาษ

๑. การเดินโคโยตี้ของวัยรุ่น
๒. อาชีพในฝันของข้าพเจ้า
๓. โรแมนติกกับวัยรุ่น
๔. ยาเสพติดกับเยาวชน
๕. การเมืองและการปกครองไทย

